

כל כנויי פרק ראשון נדרים

בז א מיי פ"א מהל' נדרים הלכה ח פנח לאוין רמב טו"ש"ע י"ד סמון ח: מ"ב ב מיי פ"א מהל' שנוטע הל' ה טו"ש"ע י"ד ר"ל ק"ה טע"י י"ד: מ"ב ג מיי פ"א מהל' נדרים הל' ז' [ב] י"ח פנח טו"ש"ע ט"ז ק"י ר"ד: ג ד מיי"ש הלכה ט"ז פנח טו"ש"ע י"ד ק"י ר"ד טע"י ז:

הגהות הב"ח

(א) גב' תני מפשאה טורקיה חרסין וכו' מני רב יוסף מדיקנא ממוחא: (ב) שם דקונס מינע"י כ"ג ח"ר נעיל' ז' פ"י כמו חוקי: (ג) שם שקוקאל אמר שמואל ליל' וזיבת מהו ממח: (ד) שם מנשנה האומר (לחולין שאוכל לך) חת"מ וי"ב ס"א לא חולין שאוכל: (ה) רש"י ד"ה האומר וכו' שאוכל לך לא חולין ליהויה מה שאוכל: (ו) ת"ר"י טמא מינה וכו' מהו לאסור דהוי כאלו אמר טמא כ"ש טמא כדכ"ה וכו' קלמ' דקרבן טמא קאמר:

פירוש הרא"ש

וב"ח בבב"י דלחן לנו לתפוס אלף עיקר השוין: תני רב יוסף שקבנא. ויאה שכן היה מקובל רב יוסף שעליו השפה שבאמת השוין מדברים כן וכן קל' לשמות דמנע"ה ליה ט' שהו אומרים שהמופלגים בעלות היו המדברים כן: מפשאה. שם חסס: שבואל שבואל בן גרשום משמע. ויין דרך לעשות שנוטע שם על אדם: במהו לא אמר לב"ח: ענבלה שהי"ת היא משם התיבה ואין משמעויה כלום והיינו טעמא בדמותא אלף מהו ומומתא הן כנויין לשנוטע דשנוטע ממרגמינן מומתא ומיהו דשויח' לאומי וישבע ממרגמינן ואומי: מהנ"ג

וב"ח סברי הכי לא משמע אומוס. כלומר דלפ"י משמע הכי ליתיה מעיקר לשון אלף דמנייהו משתבשי כהכי ולא לינשא הוא. וקיימא לן כר' יוחנן דאמר לשון כנויין מותרין: טע"א רש"ג אומר במוסא דאמר מוהי הכי אלו כנויין שנוטע. וה"פ דרש"ג א"ל לפרושי מתני' אמר דכי קתני נדר צמויה לא דאמר צמויה בלמוד אלף דאמר במומתא דאמר מוהי כלומר שנוטע שנוטע משה דכתיב (שמות ג) ויאלל משה לשבת את הארץ ומש"ה תנן נדר צמויה דלילו אמר שנוטע שקוקה צמויה היה משמע דאמר צמויה בלמוד ומש"ה תנן נדר לאשמועינן דבעינן שזכיר נדרו של משה דהיינו שנוטע והיינו דקאמר רבן שמעון בן גמליאל צמומתא [דאמרן] מוהי. ואיך דגרסי צמוי צמומתא לא אמר כלום מומי מומתא הכי אלו כנויין לשנוטע וה"פ דרבן שמעון בן גמליאל אמר למימר דלילו אמר צמוי"ת לא הוה כנוי לשנוטע ופי תנן צמוי"ת לא שילמך כן עם צמוי"ת אלף בלא צמוי"ת ולהך גירסא הא דלא תנן צמויה שקוקה מומי ומתן נדר צמוי"ת משום דשנוטע שקוקה נגוריס משנוטע מה שאין כן צמוי"ת ולפי שהי כנוייה חלוקים [הפסקין] צינה"ג בנדר:

בתנ"י לחולין שאוכל לך נשער לדיני כולהו צפתחות הלמ"ד קרינן להו ומש"ה אסור דמשמע לא חולין אלף קרבן לא כשר אלף אסור לא דכי אלף אסור דאשכחן (כ"ה) גבי היתר דלאמרינן (עדות פ"ח מ"ד) העיד יוסף בן יעזר על איל קמנא שהוא דכן וקרא נמי כמדי"ן כל לפור טהורה כלומר מותרת הלכך כי אמר לא כשר ולא דכי אלף אסור קאמר. וכי תימא אלף אסור משום איסור קאמר ולא משום נדר והוה ליה כמתפס דנדר האסור ולא מתסר

מנין שלא יאמר אדם לה' עולה לה' מנחה לה' תודה לה' שלמים ת"ל יקרבן לה' וכו' ומה זה שלא נתכוון אלא להזכיר שם שמים על הקרבן אמרה תורה קרבן לה' לבטלה על אחת כמה וכמה לימא כתנאי (ב) בש"א כנויין כנויין אסורין ובה"א כ"כנויין כנויין מותרין מאי לאו מ"ד כנויין כנויין אסורין קסבר (ג) (כינויין) כנויין לשון אומות הן ולמ"ד מותרים קסבר לשון שברו להן חכמים לא דכולי עלמא כנויין לשון אומות הן וב"ש סברי בהני גמיי משתעי אומות ובית הלל סברי בהני לא משתעי אומות ואיבעית אימא ב"ש סברי גזרינן כנויין כנויין משום כנויין וכו' סברי לא גזרינן כנויין דנדרים תני רב יוסף מקנמנא מקנמנא (ה) חרקים חרבים חרפים כנויין דגזירות תני רב יוסף מחוקנא מנוחנא מפיחנא איבעיא להו מפיחנא מאי מיתחנא מאי מיתענא מאי קונם קאמר או דילמא קינמא (קינומא) מאי רב אחא בריה דרב חייה לרב אילמא מאי קינה של בריה גולין קאמר או דילמא לשון דקונם (ו) תיבעי כנויין כנויין דשבועה ה"ד שבואל שבותיאל שקוקאל שבואל בן גרשום משמע אלא שבובאל שבותיאל שקוקאל (ז) מהו אמר שבואל אמר אישיבתא לא אמר כלום אשקיקא לא אמר כלום קרינשא לא אמר כלום: נדר במוהי הרי אלו כנויין: תנאי א"רשב"ג אומר האומר בכמוהי לא אמר כלום במומתא דאמר מוהי הרי אלו כנויין לשנוטע: בתנ"י האומר לחולין שאוכל לך לא כשר ולא דכי

מנין שלא יאמר אדם לה' עולה וכו'. דילמא אמר לה' ולא נמר לדיבור זה ללא אמר קרבן וקא מפיק שם שמים לבטלה אלף לכתמילה בעי למימר עולה והדר לה': כנויין כנויין אסורין. שאל נדר צמויין כנויין. דקסבר כנויין דתנן צמתינן לשון אומות הם ומשום הכי אס כנה בלשון אחר מהני לשון אומות חשיב נמי נדר ואסור: ולמאן דאמר מוסר קסבר לשון שברו להם חכמים. ומשום הכי מותרים דהני הוא דצדו להן חכמים אסורים אבל אס כנה בלשון אחר דלא צדו להן חכמים מותרין: כנויין נמי משתעי אומוס. והני נמי הוו כנויין עמלן דמתנינן ואסירי: וזוהי הלל סברי לא משתעי אומוס הכי. ולא לשון אומות ניהו ומותרין: גזרינן כנויין כנויין. דאסירי אטו כנויין עמלן דמתני' דלשון אומות: מקנמנא מקנמנא. דקונס קונס קונס קונס היינו כנויין עמלן אבל צה"ל לשון מקנמנא מקנמנא מקנמנא היינו כנויין כנויין: טני מפשאה. שם חסס: חרקי"א חרקי"א. כמו חרק חרף: מפיחנא מאי מפיחנא מאי דמתחלף צמומתא מי הוה כנויין כנויין אליבא דמאן דאסר: או דילמא קינמא קאמר. ולא כלום הוא: שבואל בן גרשום משמע. דכתיב ושבואל בן גרשום נגיד על האזרחות (ד"ה"א טו) ולא משמע לשון שנוטע: נדר צמוי"ת. כמו מומתא: בתנ"י האומר לחזירי לא חולין שאוכל לך (ט) ליהויה מהו שבואל בן גרשום ליהויה אסור: או שאמר לא כשר שאוכל לך לא טהור שאוכל לך או שאמר טמא שאוכל לך או נותר או פיגול בכל הני לשונות הוה נדר ואסור: כאימרא. שאמר הכי עלי כאימרא דמשמע כש תמידין: כדיריס. כדיר צמוי"ת של קרבן ואיך דאמרי כדיר העלי"ם: כעלי"ם. משמע כעלי המערכה: נדר בלמוד מכל משמעי מוצא. ככלי המוצא כמזרק או כמתחמה אסור צרותו חפץ שנדר בו: גמ'

אומר במוהי במומתא לא אמר בלום. פרי"י לפי שגראה שמי חיות כמו חיה צמי עמיה פרי"י דפליג אמר קמא דמתנינן דקתני נדר צמוי"ת דוקא קאמר לשון זה ומתני' שאמר צמוי"ת צמוי"ת וכו' פליג ארשב"ג דהכא: לחולין שאוכל לך. וז"ל לא חולין: לא כשר ולא דכי נדרו לא כשר ולא דכי דכשרות וטהרה לא שייך כ"א בקרבנות שם קפידה צטהרתם וכן גבי נדר קרבנות דוקא אמר פסול וכשר גבי חולין שייך איסור והיתר: בטמא. מימה נמה לי טמא השתא לא דכי מהני לאסור (ו) טמא כ"ש טמא בדיח' וי"ל דכ"ה דדוקא לא דכי שבויר טהרה קמא שם בקרבנות שזריכין ליהו צטהרה אבל טמא בדיח' הוה אמינא אדרבא משמע דבר שטיגים בו טומאה דהיינו חולין קמ"ל דבקרבן טומאה קאמר: נותר ופיגול. א"ע"ג דהוה דכר האסור דמתפס בעיקר קדושת הקרבן שעשה נותר ופיגול: באימרא. יש לפרש כאימרא תמיד' אי נמי ולד חטאת אי נמי אילו של אברהם אבינו: בדיריס. של קרבנות א"י כדיר של עזים ולפי ששני עניני דיר הן לכן נקט לשון רבים כדיריס: בעצבים. עני מערכה: באששים. הקרבן עמלו קאמר אמר בית נוחם וכיוצאנו מפרש כעלי"ם שני גזירי עזים כאששים שלהביות של מוצא דאש של מוצא מועלין בו כדאיתא ביומא (ק"ה מ"א): בשפשי שבוה. מפרש כירושלמי כגון מחמה:

(א) [מוספתא מיר רפ"א], טעות הדפוס. (ב) [גיר' הערוך קוינסא], (ד) [מוספתא פ"א], (ה) דכ"ט רש"י, (ו) [דגריס ד',

תורה אור השלם
1. דבר בני ישראל אל ואמרת אלהם אדם כי יקריב מכם קרבן ל' מן הבקרה מן הקב"ר ומן האבן תקריבו את קרבנכם: ואתה קח לך בשמים ראש מיר דודר חמש מאות וקצבן בשם מקדשו: ומאתים וקב"ה בשם ה' ומאתים: שמות ל כג

מוסר רש"י

לא כשר ולא דכי. הי"ג כשר לברי טהור, לטומא שאמר לו כשר מה שאוכל לך, או טהור, אסור לאסול משלו, שעשאו כקדש כשר או טהור לו טמא, שאין לשון בני אדם להזכיר טומאה וטהרה אלף בקדשים, ולדין כמו לא דכי, כלומר לא כשר, כדאמרינן עיני יוסף בן צדקה על איל קמנא דכי, כלומר כשר (ראמ"ה בשו"ת).

תוספות

ב"ד אסור קסבר לשון אבותיו הן, וה"ל משמע אומות מ"ד מומר קסבר לשון שברו חכמים (בגמ' כנויין כנויין) לא צדו: איבעיא להו מפיחנא מאי. אהסקיה מיניה קאי לכן נקט מפיחנא קודם מפיחנא מאי מדיקנא לא מאי ואיך אמתי לא מיעדא כמו כן גבי קונס דהסוף האומות מקינמא מאי וכו' כיון שיש מימינן [כ"ה עינינן] חסופין יחד אין זה נראה כינוי כלל אבל תימה דה"ל למוציא ממקינמא מאי וכו' וי"ל דהא פשיטא דלעילא אות ראשונה לא תוח ממקינמא: רשב"ג

כל כנויי פרק ראשון נדרים

(א) [למקן יג: שבעות
לו: ג] קדושים סא,
(א) שם נד, (ד) [במבדו
לנא] (ס) ס"א כקדושת
שמיטה, (י) [למקן יח: א].
(י) [למקן יג: א].

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה דמנ וכו'
דמנ ויחמר משה
אלהים אם יעברו:
(ב) ד"ה אימא סיפא וכו'
דמנא משה ר' מאיר
הוא ומדסיפא: (ג) ד"ה
עד שידור וכו' לגבי מנח
אבל האומר כ"ל והד"א:
(ד) ד"ה ומרי תנאי וכו'
א"כ ידור בדבר הקרב:

הגהות מהר"ב רנשבורג

[א] בהר"ן ד"ה סכורה
במסקנא נמי קאי ודכותה
בג"ד דף ג. סכורה מאי
מחילא גורא וע' חולין ד
ע"כ סכורה וכו' תנאי
דמקשו והשביח והר"ן
והרשב"א שם. וזה י"ל
ודו"ק: [ב] שם ד"ה לית
ליה וכו'. יע"ש שהעלה
דנדרים ה"ל איסור שיש בו
מנוח וכו' הוסיף אלא
שחוסר לשון ים כדנדרים
יע"ש. ופ"י ז"ל דמרי
נמי איסור שיש בו מנוח
שחוסר ה"ל ע"ל דל"ה
מאי פריך לעיל ד' ע"כ
מיה מיה מנוח מנדרים
הא סכורה לא יליפין
מחוסר שיש בו מנוח
ונדרים יש בו מנוח א"כ
ז"ל כדמנח: וזה י"ל כזה
ז"ע רב דלפ"י קושת
החוס' כדמנוח דף מו
ע"כ דר"ה ממונא
מחוסרה וכו' מנ"ש דלפ"י
קדושים מנדרים דהיי
איסור מחוסר ומה שמרי
החוס' קדושים וכו' איסור
עם מנוח קשה את מריס
נמי וכו' איסור עם מנוח
מנ"ש החוס' והר"ן וי"ל
ז"ע ודו"ק:

פירוש הרא"ש

גב' כל תנאי שאינו
בתנאי בני גד ובני ראובן
כו'. א"כ דלנא כפולות
היה משמע מנח לית
ליה מכלל לאו אתה שומע
הן: א"כ ר' יהודה היא.
דהוא נר פלוגתא דר'
מאי בכל מקום: מדסיפא
ר' יהודה רישא לאו ר'
יהודה. ס"ד אין חילוק
בין ירושלים בלא כ"ף
ירושלים כ"ף: האומר
דכתיב לא אמר בלום.
דכתיב מות ירושלים לא
תמו שמייה השכח ופ"י:

גב' לים ליה מכלל לאו אהא שומע הן. כגון במתניתין דמכלל דלמרי לא לחולין שמע"י מינה הא קרבן הוה ואהכי אסור ור' מאיר סבר דלא הוה אסור אלא אמר בפירוש לא חולין ליהו אלא קרבן דלא משמע ליה מכלל לא חולין אתה שומע קרבן: דסמך במסכת קידושין בפרק האומר ר' מאיר אומר כל תנאי שאינו כתנאי בני גד ובני ראובן אינו תנאי אלא אמר ר' יהודה ר' מאיר אומר כל תנאי שאינו כתנאי בני גד ובני ראובן אינו תנאי אלא אמר ר"י אומר האומר ירושלים לא אמר כלום מדסיפא ר' יהודה רישא לאו רבי יהודה היא כולה ר' יהודה היא והבי קתני שר' יהודה אומר האומר ירושלים לא אמר כלום וכו' אמר בירושלים לר"י מי מיתסר והתניא ר' יהודה אומר האומר בירושלים לא אמר כלום עד שידור בדבר הקרב בירושלים כולה ר' יהודה היא ותרי תנאי אליבא דר"י תנאי

לא אמר כלום. דלגי' אתנא דלעיל מיינה דהיינו ר' מאיר דסמך משנה (ט) היא ומדסיפא ר' יהודה רישא לאו רבי יהודה דא"כ הוה רישא וסיפא רבי יהודה ומציעתא רבי מאיר: שר' יהודה אומר האומר ירושלים כו'. דבעינן שאמר בירושלים כלומר (ט) מיריס בירושלים: עד שידור בדבר הקרב בירושלים. כגון קרבנות ומנחות שקריצין לגבי מנח (א) האמר בירושלים לא אמר כלום. דלא מיקדשא ירושלים: ופרי תנאי אליבא דרבי יהודה. דתנא דמתניתין סבר האומר ירושלים לא אמר כלום הא כירושלים אסור בירושלים מיקדשא ותנא דברייתא סבר האומר בירושלים לא אמר כלום דקסבר ר' יהודה לא נתקדשה ירושלים אלא ר' מאיר כדבר הקרב בירושלים: אין

שאיין כן בפגול ונותר דכיון ששמן על שם איסורין הרי הוא כחומר כפגול כחומר. ואם תקשה עלי והתנן באיך מתניתין [למקן יג]. האומר קרבן עולה מנחה וכו' ואפילו הכי תנן בה ר' יהודה מתיר וטעמא דכולהו דלא אמריננהו בכ"ף ואמאי וזה הני שמן מורה איסור ומאי שגא מפגול ונותר לאו קושיא היא שאלו א"כ ששמן מורה איסורין מ"מ אין שמן על שם איסורין שהאומר בהמה זו עולה או חטאת אינו מתכוין בשם זה לאיסורא אלא שזכיר לעשות ממנה דיני עולה או חטאת או מודה או שלמים מה שאין כן בפגול ונותר ששמן עליהם משום איסורין בצדד ולפיכך כל שאמר פגול או נותר עלי ככר זה דצרי מוכיחין שלאיסור הוא מתכוין וכפגול וכנותר קאמר ומש"ה מתסר בלא כ"ף אפילו לר' יהודה. אי נמי טעמיה דר' יהודה דבעי כ"ף משום דבלא כ"ף סבירא ליה דחי אימרא קאמר וכן בשארם ומש"ה בטמא פגול ונותר דלא שייך חי טמא לא בעיא כ"ף והכי מוכח האי פרושא בגמרא [למקן יג]. דתניא בלמוד דתנאי ר' יהודה בלאו אתה שומע וכו' כלומר א"כ דפליגי עליה באומר קרבן גרידא דלא חי קרבן קאמר באומר הא קרבן מורו ליה. כך נראה בעיני פירוש משנתינו ור' מאיר לראשונים ז"ל שעמעמו בה הרבה ולא העלו דבר מחזור לפי דעת: באומר. כשה של קרבן דסמך נדרים להחמיר ועוד דמשמע דכשה הודיע קאמר: כדיריס. כקרבנות שצדיקים: כעלים. כשני גזירי עמים שהיה עורך על גבי מערכה כדכתיב [ויקרא י] וצער עליה הכהן עמים: כשלהבות של אש שעל המזבח: בירושלים. כקרבנות שצירושלים: האומר בירושלים לא אמר כלום. משום דלא אמר בירושלים: **גב' סכורה**. האי סכורה א' במסקנא נמי קאי ודכותיה בריש בצא בתרא (דף ג). ג' לים ליה מכלל לאו אהא שומע הן. דהוא בעי תנאי כפול וכדיליף מתנאי בני גד ובני ראובן דכתיב [במדבר לג] אס יעברו ואס לא יעברו: דתנן ר"מ אומר. בפרק האומר בקידושין. וא"כ דלמרינן בשבועת העדות (שבעות לו). דכי לית ליה לר"מ מכלל לאו הן בממונא באיסורא אית ליה הא אסיקנא התם דכסוטה ועדות לית ליה משום דהוה איסורא דאית ביה ממונא נמי ממונא אית ביה דהיינו חפלא דמתסר עליה: אלא רבי יהודה. דלמרי בפרק השולח (גיטין דף מו). ג' גבי מוילא את אשתו משום נדר דלא בעי תנאי כפול אלא אמרינן מכלל לאו אתה שומע הן. וא"כ דר' חנינא פליגי עליה דר"מ בתנאי כפול בפרק האומר (קידושין סא). אפ"ה בעי לאוקמא למתני' כר' יהודה משום דאיידי בה וא"כ דלאכטריץ לדחוקי ולמימר תרי תנאי אליבא דרבי יהודה ולא בעי לאוקמא כרבי חנינא שלא נוכר בה כלל: מדסיפא ר' יהודה הוה רישא לאו ר' יהודה. מדקתני סיפא ר' יהודה אומר מכלל דעד השתא לאו ר' יהודה בלמוד דתנאי ר' יהודה היא וכו'. שר' יהודה רישא האומר בירושלים לא אמר כלום כיון שלא הוכיז כ"ף הדמיון וה"ה לאומר דיריס ועלים אלא דנקט בירושלים משום דסמיך ליה אצל בפגול נותר וטמא מודה בזה ר' יהודה דלא בעי כ"ף וכמו שפרשתי במשמתינו ומש"ה תנא ליה תנא בלא כ"ף: סמי תנאי אליבא דר' יהודה. תנא דמתני' סבר דלר' יהודה דעתו על דבר הקרב בירושלים וכו' אמר בירושלים מתסר ותנא בלא סבר דעתו על עמים ואצנים ועד שידור בדבר הקרב לא מתסר: תנאי

ממונא כיון שאוסר מנוח של חבירו עליו: בולה רבי יהודה היא. וה"ק שרבי יהודה אומר כל האומר בירושלים לא אמר כלום עד שאומר בכ"ף וא"כ כיון דכולהו ר' יהודה א"כ לא כשר לא דכי וכו' טמא נותר פגול נמי ליבא כ"ף ואומר פגול ונתפגל א"כ דקרבן נמי יש לפרש לשון מוקרב מ"מ על כרחק שם דבר האו לקדוה הכי: והתניא האומר בירושלים לא אמר בלום עד שידור בדבר הקרב בירושלים. וס"ל דלך בירושלים מתרומת הלשכה דהוה דבר הגדול רק אלא דעת הגדול לך אלא דעתו להפסיק מנו שירושלים קדוש יותר מכל ארץ שראל ולא דבר הגדול: תרי תנאי אליבא דר' יהודה. דלמרי בירושלים בלא כ"ף האו בכ"ף מיתסר סבירא דעתה הגדול להפסיק בקדושת בירושלים ששמייה מרומת הלשכות:

נא א מ"י פ"ו מה"ב
אבות הלכה א ב
סמך ע"ש מה טו"ש
ה"ש ע"י לה ט"ו ב ועיין
בכ"מ בפ"א מהלכות
נדרים הל' ט"ו:

גליון הש"ס

ר"ג ד"ה דתנן ר'
באר ב"ר דבסופה ועדות
לית ליה. נראה לע"כ
דל"ל דבסופה לית ליה:
שם ד"ה אלא רבי יהודה.
נבי בוציא את אשתו
בשום נדר. ז"ל משום
אלימות:

מוסף רש"י

סכורה. חלוקה זאת
השיטה (של מסכת נדרים)
משאר שיטות, דליתו בשאר
שיטות משאר מתכות כי
פתחי בלמנא או ככדורה לא
ממוקם הכי אמסקנא, ולית
בשיטות מאי מסכתא א"כ
דפתחי בלמנא או ככדורה
ממוקם הכי אמסקנא
(ראמ"ה בשחם). אי ר"מ
לית ליה כו'. האילו ולי
ליה לר' מאיר מכלל לאו
אתה שומע הן, הכי מניין
לאוקומי מתניתין אליביה
הואיל ולא פירש לא חולין
היא (שם, ע"ש). כל תנאי
שאינו. כפול. בתנאי בני
גד ובני ראובן אינו
תנאי. וא"כ שגא מתקיים
ההוא מתקיימו הדברים,
כיון הכי זה גיטך על גמט
שפתני לא מתקיים זו ולא
פירש לכולל ואם לא תמני
לי לא יבא נסח לאו כפול
תנאי של תמנינו זה כלל,
ואפילו לא תמנה הוה נסח,
ובמו שפתני שהלך משנה
כדמי ע"ה לכולל ואם לא
יעברו חללים תמנינו ונחמו
במזככס, שמע מינה דאי לא
פכל היתה ממונא קיימת
ועתה ארץ גלגל אפילו
לא יעברו את הירדן, א"כ
שאמר כלל יעברו ותמני,
לית ליה מכלל לא אתה
שומע לאו [קדושין לו].

תוספות

סכורה מאי לחולין
כו'. האי סכורה
דקאמר קיים במסקנא הוא
לדוחיה אשכחנא בב"ב (דף
ג) סכורה מאי מחילא
גורא: דאי ר"מ לית ליה
בכלל לאו אתה שומע הן.
תימה דלמרינן בשבועת
פריך שבועת העדות (דף
לו). כי לית ליה לר"מ
לית [וי"ל] נדרים נמי חשיב
ליה איסורא דאית ביה